

Enric Majó: Creant i mentint, et sents el rei del món

Andreu Sotorra.

Quan pot, li agrada recordar que ha fet de Manelic. Que ha estat l'home de Terra Baixa. Va entroncar amb un autor clàssic convertint-lo una vegada més en modern. Ara, se les té amb Dario Fo. Un *Joc de dos* que no és sinó un joc entre ell i la Carme Sansa. Produït per la Companyia Teatral GAT, Majó predica amb l'exemple el que vol dir la interrelació comarcal. La producció de l'obra és de l'Hospitalet del Llobregat i el risc econòmic el corre una gent de la segona ciutat de Catalunya en habitants, un dormitori, més que ciutat, que sense infraestructura teatral provoca l'invent de fer d'empresari.

-¿Ho veu com sí, que encara queden empresaris culturals?

-Quatre beneïts que ens entestem a treballar fora dels circuits oficials i para de comptar.

-¿Un joc de veritat, doncs?

-Un joc de dos autèntic. Amb la Carme Sansa ens movem amb la base i l'origen del teatre. El text i el públic. Res més.

-A part de la Carme Sansa, que sap jugar tots els carac-

ters que exigeix el text, vostè també ha estat ben considerat per les crítiques en aquesta obra. Suposo que això l'aconteix...

-Mira, jo faig poc teatre... faig TV, faig ràdio, faig cine, però a vegades et fa autèntica mandra posar-te a fer teatre. Costa molt d'arribar a l'escena i moltes vegades acabes rebent una clatellada de la crítica que no et deixa dormir perquè d'entre tots els gèneres de crítics, els de teatre són gent més entesa, més interessada, però en certes ocasions gasten molt mala llet.

-¿Vostè creu que els crítics manipulen l'espectador?

-Les bones o les males crítics no manipulen del tot l'espectador. Els títols de les crítiques sí que són importants.

-¿Vol dir que tant?

-És clar que sí. Imaginem-nos uns títols de crítica com és ara: *M'he avorrit*, o *Una nit ensopida*... Ja has begut oli.

-El cas és que a vostè li va bé això del Joc...

-No va malament. Els caps de setmana s'omple més, però notes de seguida que és un públic que ha vingut de fora. El públic de Barcelona acos-

tuma a ser molt escàs.

-Vostè no és dels que acusa l'Administració...

-Sí. L'Administració i els ciutadans. Una mica la culpa és de tots plegats. Costa de sortir de casa.

-¿Ja ho sap que el teatre ara ja s'enregistra en vídeo?

-Sí, però no serà mai el mateix. ¿Com podem retrobar Terra Baixa? Doncs, senzillament amb una relectura adaptada, amb el text de fons sempre. La base sempre serà l'autor.

-Diuen que no n'hi ha d'autors...

-Home, no tenim el Segle d'Or en autors, sempre ens ha interessat més com una expressió lúdica.

-¿I ara, a més de *Joc de dos*, també fa una pel·lícula?

-Sí. Estic fent *Putxa misèria*. És una comèdia que roda en Ventura Pons. Passa a les rodalies de València i he hagut de practicar el dialecte valencià perquè el so és directe.

-¿I costa canviar d'articulació dialectal?

-Costa, sí. No és el mateix dir quatre paraules que rodar una pel·lícula sencera.

-Vostè ha dit que la creació és una mentida...

-I que el teatre és la men-

tida més perfecta.

-¿Vol dir?

-Ho afirmo. Allà dalt fas plorar, fas riure, fas fer el que vulguis... I et sents el rei del món.

A l'espot de televisió, l'Enric Majó porta barba mal afaitada. Exigències de paper. Sap molt bé que ell i la Carme Sansa fan una comèdia. I ja se sap que el públic de comèdia no està per refinaments. A vegades, sense afaitar, un també aconsegueix de sentir-se el rei del món. O el Manelic urbà arrabassat definitivament del seu medi muntanyenc i a pensió completa al Condal del Paral·lel on només juguen dos ◊